

En bibelskolelev

Ur ett rundbrev från bibelskolan i Petrodolina i södra Ukraina saxar vi följande:

Jag heter Katja. Jag är 21 år gammal, och Odessa är min hemstad. Innevarande år har jag tagit examen vid det pedagogiska universitetet, fakulteten för grafik. Min väg till Gud har inte varit lätt. Jag föddes i en ateistisk familj, och jag var själv inte så troende. Jag visste emellertid att det trots allt fanns en makt där ovan. Mitt liv var meningslöst: Arbete, hem, studier. Inga intressen. Därefter inbjöds jag till en ungdomsgrupp i den lutherska S:t Pauli-kyrkan. Jag kan inte glömma den dagen. Det var som om jag vore översköld med kallvatten eller som om jag vore väckt ur en lång sömn. Därefter tjänade jag som söndagsskollärarinna. Jag har glatt mitt mycket över att jag har kommit till kyrkan. Jag gläds över att Jesus kom in i mitt liv, och att han inte har lämnat mig i svåra situationer. Jag har varit i kyrkan bara under ett år och sex månader. Men kyrkan har förändrat mitt liv. Jag har funnit en ny glädje och i kyrkan har jag också lärt

känna min man. Jag arbetar också i barncentrumet i Novogradovka, med barn från sönderslitna familjer. Jag har lärt känna Alexander Gross' bibelskola. Jag tror att det är en underbar möjlighet att vara närmare Gud. Jag skulle vilja veta mer om Honom, få min tro stärkt och ägna hela mitt liv i tjänst för barn och ungdomar. Jag skulle vilja ägna mitt liv åt Gud.

Övers från tyska: A.E.

Några reseintryck från kyrkresan i Österled

I somras var en grupp under ledning av Jonas Nilsson på resa i västligaste Ryssland, i Ingermanland och Karelen. Resenärerna skulle välja bland tre resmål att fördjupa sig i, nämligen klostret Valamo, som ligger på en ö i Ladoga, staden Novgorod och en rundresa i S:t Petersburg. Vi tar därför med flera reseintryck i vår tidning, för att våra läsare skall få en så heltäckande bild som möjligt. Lördagsbesöket på Kronstadt, som ligger ute på ön Kotlin ute i Finska

viken, väster om S:t Petersburg, skedde till en början i två grupper, och dessutom var det ett par som stannat kvar i S:t Petersburg för att se på Rembrandt. Före lunch besökte den ena gruppen stadens hospice, där en diakon arbetar med stöd från NÖ. Detta besök på hospice skildras särskilt i en av de berättelser som vi trycker. Inledningsvis tar Ingrid med oss till Novgorod, för att sedan föra oss till ön med staden Kronstadt.

Red.

Ett utdrag ur Ingrid's resedagbok

Ingrid Lindblom Ljungstrand, som var med på resan till S:t Petersburg berättar här för redaktören Bengt Westholm om sina intryck från resan. Hon hade valt att fördjupa sig i Novgorod.

Novgorod – Vikingarnas Holmgård

Vi var fyra stycken, som åkte c:a 3 1/2 timme i en skakig landsvägsbuss. Vi for genom ett platt landskap. Blandskogar avlöste byar med alla boningshus vända med gaveln mot vägen. Somliga var välhållna och nymålade i glada färger andra var i dåligt skick och gråa. Vi hade fint sommarväder, sol och c:a 25 grader

Celsius. Så småningom kom vi fram till busstationen i Novgorod. Därifrån skulle vi promenera till den mur-omgärdade Gamla Staden (Kreml). Utefter gatan vi gick, var det en allé med lövträd, vitkalkade nertill för att skydda träden mot insektsangrepp. Innan vi passerade porten i den gamla muren besåg vi Millenniummonumentet (inte från 2000, utan Rysslands äldre från 862 – 1862).

Monumentet myllrade av figurer i tidsordning. Karl XII lär finnas med, men vi kunde inte upptäcka honom. Strax intill monumentet låg målet för vår resa, nämligen S:ta Sofiakatedralen från tiohundratalet. Jaroslav den vise, furste i Novgorod, hade befallt att katedralen skulle byggas. Hans far hade i samband med att kristendomen infördes i riket kallat två munkar, bröderna Kyrillos och Metodios som missionärer. Kyrillos utarbetade skriftspråket för ryskan. Därför bär det kyrilliska alfabetet hans namn. Furst Jaroslav var gift med den svenske Olof Skötkonungs dotter Ingegerd (i Ryssland Irina). En kort tid före sin död blev änkan Irina helgonförklarad under namnet S:ta Anna av Novgorod. Inuti den vita katedralen finns Ingegerd Olofsdotters sarkofag. När jag tänkte fotografera den dök det plötsligt upp en sur tant i blå ”städrock”, pekade på min kamera och skakade på huvudet. Jag blev naturligtvis besviken och tänkte att det nog skulle kunna gå att köpa ett vykort av den i den lilla butiken vid utgången. Men, nej, det vykortet fanns icke. Jag köpte däremot en bunt andra vykort från Novgorod. Utanför katedralen finns det ett pampigt klocktorn med både små och stora klockor. Efter att ha sett denna fantastiska katedral gick vi ut genom muren mot floden Volchov. Vid stranden precis utanför muren fanns en liten trevlig restaurang, timrad i mörkbrunt trä. Här kunde man beställa något att äta och

dricka. Efter mat och vilostund var det dags att promenera tillbaka till busstationen. Under vägen stannade vi till vid några hemslöjdsbodrar för inköp innan vi klev ombord på bussen för återfärden till S:t Petersburg.

Kronstadt

Efter frukosten samlades vi för färd till Kronstadt. Vår ledare, Jonas, bar med sig det i tyg inpackade stora träkrucifixet, som skulle överlämnas till det lilla kapellet i Elisabethskyrkan. Väl ute på ön for vi genom skog och mark till Kronstadt. En gång på 1890-talet, när min morfar, Amandus Johansson från Orust, var sjöman några år i sin tidiga ungdom, besökte han Kronstadt. Utanför en nyrenoverad ortodox kyrka mötte guiden Olga, som berättade om staden och kyrkorna. Vi promenerade sedan långa vägar genom Kronstadt, och såg bl. a. en karta i sten utlagd mellan kullerstenarna. Olga berättade om ”grytan”, som ingår i Kronstadts vapen: ”På 1700-talet pågick krig mellan Sverige och Ryssland. En grupp svenska soldater befann sig i Kronstadt och satt någonstans utomhus och åt av den varma soppa som var tillredd i en stor svart gryta, hängande över eldstaden. Plötsligt dök det upp en grupp ryska soldater och de överraskade svenskarna flydde i panik. Ryssarna satte sig lugnt ned och åt upp resten av soppan.” Efter en till synes ändlös promenad kom vi äntligen fram till den lilla restaurang där vi skulle äta vår förbeställda lunch.

Sedan vi tackat för en god förplägnad lämnade vi restaurangen och styrde kosan mot S:ta Elisabethskyrkan, den evangeliska kyrka, som numera är vattenverk. Den har ännu inte återlämnats till de rättmätiga ägarna. Vi såg den endast utifrån. På söndagen skulle det finnas möjlighet att delta i en liten kvällsgudstjänst på läktaren. Efter att ha besökt ytterligare en ortodox kyrka delades gruppen så att Jonas tog med sig ena hälften till Zelenogorsk (Terijoki) vid den gamla finsk-ryska gränsen nära Systerbäck. Den andra halvan skulle ta sig tillba-

ka till S:t Petersburg för att hinna se mer av staden.

Efter att ånyo på söndagen har besökt Kronstadt och överlämnat krucifixet vid kvällsgudstjänsten var det tid för avfärd från Ryssland. Hemfärden mot Åbo blev dramatisk. Bussen gick sönder och gruppen måste delas i tre delar, för att hitta ersättningsfordon. För de sista, Jonas och Chester, blev det extra nervöst att hinna till färjan. Bön är en bra hjälp för till sist måste de ta till taxi för att hinna. Det gjorde de faktiskt!

Red.

Hospicebesök på Kronstadt

Gruppen bestående av 10 personer välkomnades varmt av syster Nadja och diakon Alexei. Fikabordet stod dukat och medan detta avnjöts berättade Alexei och Nadja om verksamheten.

Man strävar efter

- ◆ Att se människan ur ett helhetsperspektiv
- ◆ I möjligaste mån tillgodose önskemål, t.ex. att få vara hemma några timmar, ha anhöriga hos sig, maträtt mm.
- ◆ Alla är välkomna oberoende av religiös/kulturell tillhörighet.

Det blev en trevlig stund varvat med information och frågor från deltagarna.

Alexei skyndade vidare till ett sjuk-

besök någonstans ute i staden och Nadja visade oss runt på hospicet.

Gruppdeltagarna noterade att lokalerna var rena och fräscha men framförallt att platsen präglades av värme och medmänsklighet. Vi såg ett stort personligt engagemang från personalens sida. *”man måste älska människor för att jobba här”* *”de flesta som jobbar här har någon nära som dött i cancer, kanske måste man själv ha vistats i dödens väntrum för att orka se, höra och bry sig”* En kvinna, vars man låg på hospicet kom fram till mig och sa *” de gör ett jättebra arbete här”*.

Vi tackade för oss och begav oss vidare.

Elizabet Muhic

Några resande till en ö i Ladoga

Jag anlände till Valamo med mina tre resenärer vid 10-tiden på fredagen efter 45 minuters färd med svävare över Ladoga. Genom en nyvunnen bekant fick vi hjälp att ställa undan vårt tunga bagage bakom en souvenirbod, med försäkran om att det skulle få stå ostört där. Så började vår upptäcktsfärd av ön, som sägs blomma och frodas i sin växtlighet på grund av den bön som ständigt pågår där.

Vi passerade ett litet café intill en trädgård med äppelträd som stötades upp av träbalkar där vi bestämde att vi senare skulle köpa vår lunch. Så gick vi upp för ett par trappor och närmade oss den stora klosterkyrkan, vårt huvudsakliga mål. Inne på området runt klostret bar kvinnorna långa kjolar och täckte håret. Kvinnorna i vårt sällskap fick således låna långa kjolar och varsin sjal att knyta runt håret. Vi såg ut som små påskkäringar där vi gick.

Inne i klostret möttes vi av nya och gamla ikoner, gyllene prakt och tända ljus. Ikonfantasten Vivianne berättade lite för oss andra om vad hon kunde utläsa i ikonerna och vi tog god tid på oss att se det som fanns framför oss. På ovanvåningen fanns en sal till, vilken var om möjligt ännu mer praktfull än den nedre, med många stora vägg- och takmålningar. Utanför klosterområdet mötte vi en ung ryss som mer än gärna ville visa oss vackra stenar och nyfångad fisk, men innan han fick sin vilja igenom var det dags för mat och vila på det lilla caféet vi tidigare hade passerat. Vi promenerade runt lite och såg oss omkring, tittade litet på souvenirer och upptäckte en och annan stig ned mot Ladogas strand. En stor del av tiden satt vi dock och vilade och iakttog all den rörelse som omslöt oss i anslutning till klosterkyrkan.

Sara Lindén

Ett brev:

Några ord från vår utflykt till Novgorod.

Hej!

På fredagsmorgonen gav ett glatt gäng sig iväg från Sankt Petersburg mot Novgorod. En fyra timmar lång färd väntade, och detta i en inte alltför toppmodern buss.

Väl framme styrdes stegen direkt mot dagens huvudattraktion – Novgorods fästning, eller Kreml som det heter på ryska. Där besöktes bland annat Millenniummonumentet och Sankt Sofiakatedralen.

Efter en stunds strosande innanför Kremels murar var det så dags för depåstopp. Detta gjordes på ett trevligt litet café alldeles vid Volchovs strand.

Innan stunden var kommen för hemresa fanns tid för att känna på atmosfären innanför Kreml en sista gång, samt för att ta en liten svängom förbi en marknad där det fanns möjlighet att inhandla ryska sjalar, näverkorgar och liknande.

Med vänliga hälsningar,
Johanna Gratjova

Kyrkresa 2014?!

Intresserade som vill veta mer/reservera plats på en Kyrkresa 2014 är välkomna att höra av sig. Resan kommer att i princip ha samma upplägg dock två dagar längre: onsdag t.o.m. onsdag; en dag till förfogande i S:t Petersburg samt hemresa dagtid. Riktkostnaden är max 4 500 Skr. Förutom Valamo och Novgorod blir det tredje alternativet den första dagen på plats en dag i det ingermanländska Keltto, mitt emellan S:t Petersburg och Ladoga.

Mvh **Jonas Nilsson**, reseledare
telefon 076-063 15 49

Kyrkresa till S:t Petersburg – intryck i bild och text

”Bara den som vandrar nära marken kan se dina under Gud. Bara den som vandrar nära marken kan se dina under Gud. Låt oss aldrig bli så stora att vi inte ser de små, larven som kryper och myran som stretar och barn som lär sig gå”.

Resan till S:t Petersburg var intressant och fascinerande på många sätt och olika plan. Den innehöll teologiska reflektioner, historiska utblickar, dramatiska färder, spännande möten och intensiva dagar.

Den grupp som samlades i Stock-

holm för överresa med båt till Finland och sedan vidare med reguljär buss till S:t Petersburg var en ovanligt rikt sammansatt grupp. Vi hade väldigt trevligt tillsammans och vi lärde oss väldigt mycket av varandra. I S:t Petersburg fick vi möta den brokiga verklighet som präglats av tsarvälde, sovjetdiktatur och olika folkgruppers tumultartade möte med varandra i en miljö där gatubild och arkitektur oavbrutet drar till sig intresse från hela världen.

Kyrkresan

– den annorlunda pilgrimsresan till S:t Petersburg –

skulle möjligen kunna sammanfattas med ordet; Närvaro. Vi som deltog kände oss intensivt närvarande under ständig avsaknad av kontroll. Den Ingermanländska kyrkans närvaro i den stora mångfalden erbjuder biblisk närvaro utan historiska belastningar. Genom närvaron av tillresta predikanter och präster kan den svensk-finsk-ryska evangelisk-lutherska lilla gudstjänstfirande församlingen i S:t Katarina kyrka vara närvarande i S:t Petersburg.

Ulf Jonsson

kyrkoherde i Åsundens församling, Skara stift

Jonas Nilsson ritar på marken efter känd förebild för att illustrera det ortodoxa kyrkorummets arkitektur i jämförelse med de evangelisk-lutherska.

I den ortodoxa kyrkans underjordiska kyrkorum berättar Olga om livet under sovjettiden och glädjen efter att åter kunna fira gudstjänst i renoverade och fina kyrkorum efter 76 års sorg och saknad.

Genom gatorna vandrar vi med triumfkrucifixet på Kronstadt.

Väl framme i S:t Elisabets kyrka, Kronstadts nuvarande vattenverk, monterar krucifixet och får sin plats i kontrollrummet, tillika gudstjänstlokalen, i kyrkan.

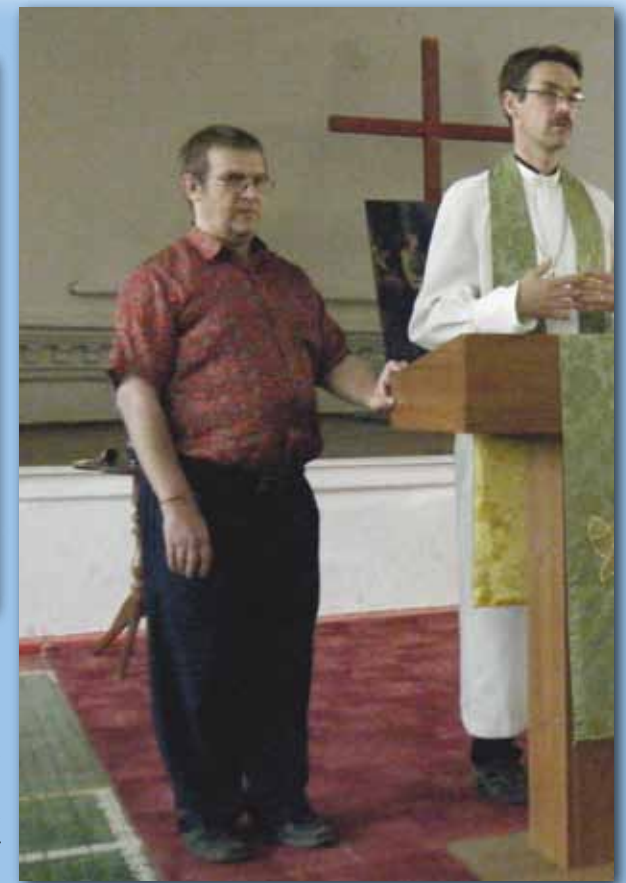
Det handlar om riktning och närhet, vilket leder vidare till det tyska kyrkorummet, som var något av "så som i himmelen", med besök av bl.a. en kör från Karlshamn

I Terijokis evangelisk-lutherska kyrka möter vi kyrkoherde Dimitri Galachov som till sitt yttre närmast liknar en rysk-ortodox präst, med sin fotsida kassock, sitt skägg och sin hästsvans

Jonas Nilsson predikade och celebrerade i högmässan och Valerij Volodin tolkade. Fyra damer ur S:t Katarinas kyrkokör berättade om glädjen att känna sig hemma i den evangelisk-lutherska församlingen. Det påminner om vikten av närvaro och öppenhet gentemot ett folk som hungrar och törstar efter stabilitet och framtidsstro.

Den finska, S:t Mariakyrkans renhet, kontrasterar mot det svensk-ryska kyrkhuset, S:t Katarina, där Babusjka Larissa intar en nyckelfunktion och personifierar husets många olika grupper såsom tillhörig en messiansk församling i staden.

Nordisk Östmission
tackar varmt och innerligt sina många medarbetare
och gåvogivare för det gångna årets trofasta stöd
och arbete i missionsverksamheten
och önskar en riktigt

*God jul och ett
välsignat nytt år!*